

EL LLENGUATGE

Tractar de vós

Ja ens hem ocupat algun cop del tractament de vós, del qual som ben partidaris, però que no hem d'imposar a ningú, i amb el qual no pretenem bandejar el de vostè, avui tan difós i tan arrelat en el nostre tracte social. Cal, doncs, en aquest punt, respectar les preferències personals de cadascú, i importa solament de recordar que el tractament de vós, en les relacions particulars, és alhora cordial i respectuós, i que el de vostè és més distant, sense que suposi, però, manca de cordialitat. La qüestió es podria matisar molt, però escau de recordar l'observació de Coromines que el tractament de vós no convé a algú que tractem amb indiferència i fredor.

Però una cosa és la relació particular i una altra la relació oficial. La represa de la utilització del nostre llenguatge administratiu comporta un seguit de vacil·lacions que cal procurar resoldre amb la difusió de les normes i dels criteris que es vagin establint i adoptant sobre aquesta matèria. Per això ens sembla oportú de reproduir un breu paràgraf d'un escrit signat per C. D. (Carles Duarte) en el butlletí «Llengua i Administració» (núm. 3, setembre 1982), publicat per diversos serveis de la Generalitat de Catalunya, en què s'indica l'adopció del tractament exclusiu de vós en els documents oficials: «... la Coordinadora de Llenguatge Administratiu de la Direcció General de Política Lingüística (coordinadora en la qual participen diverses autoritats en la matèria i representants de les institucions més implicades en aquesta disciplina) decidí per unanimitat d'establir la norma de l'ús preferent del tractament de «vós» com a general (dins totes les menes de documents) i universal (adre-

cat a totes les persones i a tots els càrrecs) del llenguatge administratiu català».

Hi voldriem afegir, per la nostra banda, que sigui quin sigui el tractament de cortesia pel qual hom s'ha decidit en una comunicació adreçada a algú, cal ésser-hi conseqüent al llarg de tot l'escrit. La nostra recomanació pot semblar superflua, però és l'experiència que ens la fa fer. No és gens rar, efectivament, de llegir frases com *li preguem* o *la seva amabilitat* en un escrit adreçat a algú que hom tracta de vós, o bé, inversament, com *us demano* o *tingueu la bondat*, adreçades a qui hom tracta de vostè. Vós demana la segona persona del plural (possessius, pronoms febles i verbs) i *vostè* la tercera del singular.

Albert Jané